

גלגלי הרכב השחור נעו באיטיות על האספלט האפור. עיניו הקטנות של הנהג סקרו בעיון את ההתרחשות הסוערת במדרכה ממול. לרגע קט חש שמדובר בתעתוע ראייה. 'מה אני עושה כאן?' חלפה מחשבה מהירה במוחו, 'רק חסר לי שאחד השוטרים יתיז לכיווני גז מדמיע או מכל-מה-שהם מתיזים שם'. הוא לא פחדן, ובתור איש ביטחון לשעבר הכיר את התחום, למרות זאת חשב לעצמו שעדיף היה לו להמשיך בעבודת הצללים ולהשאיר את הפעילות בשטח לשותפו, המנוע העומד מאחורי כל הפעילות הסודית שלהם. רק מה לעשות שדווקא הבוקר נקרא הלה לבצע שליחות דחופה אל מחוץ לעיר, והוא הזעיק אותו לבוא לכאן בבהילות, תוך כדי מתן הבטחה שיקבל ממנו הוראות מפורטות בהמשך. 'יש כאן הזדמנות פז למצוא את הפרטנר שחיפשנו לתפקיד', אמר לו, ולא צריך היה לפרט יותר.

למצוא כאן את המיועד לתפקיד הגדול? איזה כיוון חשיבה מעניין! עוזיהו סקר את אנשי הביטחון והמשטרה, את עובדי העירייה, את הדחפור הגדול, את האנשים הנסערים. בלגן שלם של רצונות, בכיות, דחיפות; מהומה – שזלגה לה לאיטה אל הכביש הרחב.

"אני כאן", דיווח בקול יבש לדיבורית, "כמו שאמרת יש פה מהומה רצינית".

קולו של השותף, עוצמתי ומלא נוכחות, מילא את הרכב הקטן. "טוב מאוד. שלח לי הסרטה מהאירוע, תקפיד לצלם בעיקר את הצופים, בבקשה".

נתנאל הלל זרז את צעדיו, כמעט רץ. מסביבו נשמע השקט כמו בליל של צעקות והוא חש שאינו שולט בעצמו.

היום היה מתיש, וחלף עליו כמו מתוך חלום. מתי לאחרונה היה לו חלום טוב?

הוא עמד למספר רגעים ליד הספסל החדש שהעירייה בנתה לא מכבר בקצה השכונה. ספסל אבן יציב, לבן, שעל רקע החושך נצבע בצבע

אגדי של אור פנס רחוב. 'לספסל הזה יש אישור', חלף הרהור אירוני במוחו. חש כמיהה באותם רגעים ארוכים למעט תחושה של יציבות. בלי לחשוב קרס על פני הספסל, נותן למאורעות היום לחלוף מול עיניו.

אדון מאיר בר, האיש הטוב והחביב עומד מול אנשי החוק, מנופף עם מקל ההליכה שלו, צועק בקול צרוד.

לובשי המדים משדרים התעלמות והחלטיות, דוחפים אותו, נותנים לדחפורי ההריסה לעבוד. שכנים ניגשים למאיר, מעודדים אותו. בנו של מאיר, אודי, חיוור פנים, זקנו האדום פרוע ובגדיו מאובקים. הוא מנסה לדבר, להסביר, קולו הנמוך נבלע בהד הרעש. איש אינו מתייחס אליו.

מאיר הקשיש ניגש להגן בגופו על העמל של חייו. לובש מדים גבה-קומה תופס אותו כאילו היה עבריין, בועט בו, מזיז אותו, השכנים מנסים להתערב, נדחפים בגסות אטומה.

מאיר נופל, בנו נחפז להרים אותו, הפגנה קטנה, ספונטנית, נוצרת ברחוב, משטרה באה, ומתחילה חגיגה לא חגיגית. נתנאל הלל לא שם לב לעצמו בתוך כל ההתרחשויות. הוא לא ידע שחיוורון עז כיסה את פניו. הוא כן הבחין במחשבות שרצו והתרוצצו במוחו: "רשעים, ארורים, טיפשים, אכזרים", אילו יכול היה, היה מתנפל על לובשי המדים ומכה אותם, בועט בהם, צורח עליהם. הוא לא יכול. הוא לבד, הם רבים. החוק נמצא לצידם, לצידו נמצא הרצון לצדק. והצדק לא קיים כנראה בלקסיקון של האנשים הללו, או שמא של שולחיהם.

כעת, בעודו יושב על הספסל בחושך הרגוע של הלילה מנסה מוחו לעבד את החוויות שעבר.

מה הוא רוצה, בעצם? אדון מאיר בר בנה בלי אישור את יחידת הנופש. נתנאל הלל שומע עדיין את הד טענותיו: "את כל החסכונות שלי שצברתי כל ימי חיי בעבודה קשה השקעתי בנכס. איך אתם מעיזים להרוס לי אותו?"

ליבו של נתנאל הלל נחמץ. מאיר יצא מהמקום כפוף ומובס, נתמך בידי שכנים טובים.

וההבדל בין השכנים המתחשבים לבין המבע האטום של לובשי

המדים זעק והבהב מול עיניו של נתנאל הלל.

מישהו צריך לתת את הדעת למתרחש. אילו היו אנשי החוק בעלי יראת אלוקים הכל היה פשוט יותר. או שמא גם אם יראת שמים זו דרישה נשגבה מידי, אז לפחות לו היתה להם אהבת אדם. כן כן, אילו היו לומדים מוסר פעם ביום, איזה שיעור קטן, הם היו פשוט אנושיים יותר.

הממסד הזה, המדינה הזו, חייבים שינוי דחוף. ואם אף אחד לא מבין שצריך לחולל שינוי כי כל אחד שקוע בעולמו, יבוא הוא, נתנאל הלל, ויעשה שינוי.

הרצון לחולל מהפך מפתיע את נתנאל הלל, הוא מנסה להירגע. מה כבר יכול הוא, בחור חרדי סטנדרטי, לעשות?

אולי יעמוד בצומת עם שלט בו כתוב "די לאלימות המשטרה?" מקסימום יבואו מספר פעילים אוהבי אדם וחופש ויעמדו לצידו. חיוך מריר הופיע על פניו בעודו עושה את דרכו חזרה לבית.

בבוקר העולם נראה שונה. מואר, שטוף אור ומסביר פנים. נתנאל הלל שב מהתפילה לאיטו, מביט אל הריסות המבנה שלא פונו עדיין. איך שהוא מבין, אדון מאיר יאלץ לשלם על הפינוי. שוב התחושה החמוצה הזו המלווה בחוסר אונים משווע.

כשנכנס לבניין, צדה את עיניו כתובת קיר ליד הדלת של משפחת דובין: "מלשין". הוא עמד מספר רגעים ובחן את הכיתוב. כתב יד רועד, עצבני.

"הם חושבים שהם צודקים", קול נעים נשמע לידו. נתנאל הלל הפנה את ראשו, איציק דובין. "לא אכפת להם שיחידת הנופש שהם בנו הסתירה לי את השמש, שכל החלונות של הסלון בביתי פונים לקיר כעור. לא אכפת להם שהנופשים משמיעים רעש של מזיקה שבחיים לא ארצה לשמוע, הם רואים רק את עצמם". נתנאל הלל שתק.

"אדם לא יכול לבנות בלי לשאול שכנים בלי אישורים ולצפות שכולם יסכימו איתו, צריך צדק בעולם", אמר אדון דובין. ונתנאל הלל הנהן קלושות, מלמל מילת הזדהות, ועלה אל ביתו אפוף מחשבות.

כמו בכל דבר, גם כעת כשעמד מול שתי דעות היה בטוח ששניהם

צודקים במידה שווה. מה שהחזיר אותו שוב להתנהגות המשטרה. האם גם הם צודקים? הם עשו את תפקידם, צריך סדר במדינה, בחברה, בבית, בכל מקום.

כל היום הוא הלך עם מחשבות. כולם צודקים, גם הוא. מישהו צריך לקחת את ה'כולם צודקים' הזה, ולעשות אתו משהו. השוטרים יכולים להיות סמכותיים ומתחשבים בעת ובעונה אחת, אדון מאיר יכול לבנות ולהרוויח עם התחשבות בשכנים, אדון דובין צריך ל... להתחשב?

נתנאל הלל חש שהמחשבות מעייפות אותו במידה ניכרת. הוא נכנס לחדרו וכתב על דף מזדמן, "אני באמת לא יודע. אני רוצה לעשות שינוי. ויודע שאני לא יכול".

נכנס למיטה בבגדיו ועצם את עיניו. מנסה לא לחשוב על כלום. הוא לא מתקן העולם, נקודה. אף אחד לא מינה אותו לתפקיד הזה בינתיים.

בחיוך נינוח משהו הצליח להירדם לתנומה קצרה, וכך אמו ראתה אותו, בשעה שבאה להודיע לו ש"מלכה התקשר וביקש שמחר תבוא לעזור לו בשליחויות". נתנאל הלל הנהן קלות, כמתוך שינה, חולם על מלכה סוחר ארגזים כבדים, הוא עוזר לו, הם בונים עם הארגזים יחידת נופש חדשה למאיר בר ולאיציק דובין, במשותף. בוקר אפרפר ניבט קלושות מבעד לתריסים המוגפים למחצה של משרד השגרירות הצנוע בלב הוואנה.

ג'ימי רייס קרא ברפרוף את התזכירים שהגיעו בסוף-שבוע בו נעדר ממשרדו. המסמכים היו רגילים, הוראות משמימות שתויקו בקפדנות. שונה מהם היה גזיר עיתון שהוצמד לאחד התזכירים. ג'ימי חש כיצד הוא נדרך, חושיו אותתו לו שמדובר במסר חריג. הימצאותה של ההודעה החדשותית היתה שונה, ואפילו משונה. עיניו חלפו במהירות על פני השורות. "תסמונת הוואנה מכה שוב, הפעם בלב ספרד. די להביט בתסמינים המוזרים המכים שוב את הדיפלומטים האמריקאים כדי להבין את גודל התעלומה. האם מדובר שוב באותו נשק קולי מסתורי? חוקרים אמריקנים מתקשים להשיב על שאלה זו."

ג'ימי חש כיצד זיעה קרה מציפה את מצחו ככל שהמשיך לעיין

בהודעה, מסתבר שיש למסתורין כח לזרוע פחד וחשש. הוא נשם עמוקות, מנסה לקרוא בנחת, להשליט את השכל הקר על הרגש החמקמק.

נשק קולי. אין זה סוד שהדיפלומטים הראשונים שחוו את השפעותיו המסתוריות של הנשק היו עובדי השגרירות האמריקאית בקובה. בהתחלה חשבו שמדובר בתלונות סתמיות של עובדים שלא חשו בטוב, אך עם התגברות זרם התלונות מצד העובדים שסיפרו שלפני הופעת התסמינים חלקם שמעו קול רחש דק שנשמע כמו קולו של צרצר, קמה ההשערה שיתכן שמדובר בנשק קולי מסוג בלתי מוכר. יתכן, שיערו החוקרים, שבדרך כלשהי הפעלת הנשק המסתורי היא על ידי השמעת קול שלא נקלט באוזן האנושית בדרכים רגילות, והוא זה שאחראי באופן בלתי מובן לפגיעה בדיפלומטים האמריקאים. הדיווחים שהגיעו על תוצאות הנשק המסתורי כללו שורה של תסמינים: כאבי ראש, בחילות, בעיות שינה, סחרחורות, קשיי שמיעה, טשטוש ראייה ועוד. בדיקה של החולים הובילה את רופאיהם למסקנה שהם סובלים מפגיעה מוחית רחבה.

ואכן, בעקבות תלונות שהגיעו מאת רבים מהנפגעים שדיווחו גם על רעש מוזר צורמני שהגיע עם התסמינים או בסמוך להם, הגיעו החוקרים להשערה שמדובר בנשק קולי, מסתורי, המשמש את הממשל הקובני נגד האמריקאים.

התהיות היו רבות, האם מדובר בנשק קולי בלתי מוכר, המשמיע קולות שהאוזן האנושית מתקשה לתפוס? ואולי בלוחמה רדיו-אקטיבית? בלא תשובה ברורה, הממשל האמריקאי צמצם את סגל העובדים בשגרירות ואף גירש מספר דיפלומטים קובניים כתגובה. לשורת התסמינים קראו "תסמונת הוואנה".

גי'מי מיהר להתיישב, מנסה להרגע. הוא עבר שוב על הידיעה, זכרונו אותת שכבר קרא את הידיעה הזו בעבר. עיניו הביטו אל תחתית הדף, תאריך העיתון לקח אותו חצי שנה קודם.

מדוע לצרף לתזכיר עדכני ידיעה חדשותית ישנה? האם מישהו מנסה לאיים על עובדי השגרירות האמריקאית בקובה? אם אכן מדובר באיום, הוא היה מצפה לדרכים יצירתיות יותר מאשר כתבה מעיתון ישן.

הוא מיהר לכיוון הדלת, סוגר אותה בקפידה, מה שבטוח בטוח. אחר כך הגיף את התריס, וניגש לעיין שוב בתזכיר - תוך כדי חשיבה מאומצת. האפשרות שמדובר ברצון לאיים בדרך זו על הדיפלומטים האמריקאים הורדה עד מהרה מעל הפרק, נותרה רק ההשערה שמדובר באמירה כלשהי, רמז שעליו לפענח.

הוא הפך את העיתון, תר אחר רמז שיוכל לשפוך אור על התעלומה. לאחר חיפוש קצר מצא את מבוקשו: הספרה 5 נכתבה בצד הדף, בעט שחור שהתמזג היטב עם הכתבה.

חמש, חמש, מה זה אומר? אולי ינסה לצרף כל מילה חמישית? בתחושת הרפתקנות קלה, תוך כדי שהוא אומר לעצמו שהוא כשרון בלשי מבוצבז, ניסה ג'ימי לכתוב כל מילה חמישית בכתבה, אך לא גילה דבר.

ביאוש מה הניח את התזכיר בצד, בעודו מבטיח לעצמו שישוב אליו בהמשך. אם יש כאן רמזים, האדם ששלח אותם יאלץ לחשוב כיצד להעביר לו אותם בצורה ישירה יותר.

בשעה אחת בצהריים נשמעה נקישה על דלת המשרד ורולנד מזכיר השגרירות נכנס עם מגש פיצה, "החלטת לפנק את עצמך?" שאל בחיך.

"אני? מה פרוש?", אמר ג'ימי במבט תוהה.

"לא הזמנת פיצה?"

"אין לי זמן לעצמי, רולנד", השמיע ג'ימי אנחה, "איך הגעת למסקנה שאני הזמנתי?"

"אוקי, השליח אמר שזה עבורך". רולנד הניח את המגש על שולחן העץ.

ג'ימי ביקש ממנו לקחת את המגש למטבח ושהוא מוזמן לאכול ממנו בעצמו.

רולנד נכנס שוב כעבור רגע, המגש שוב בידיו.

"כן, רולנד, אני עסוק כרגע, לא הבנת שהמגש צריך להיות במטבח?" "הבנתי ג'ימי היטב את הוראתך, רק שיש כאן משהו מוזר".

"טונה במקום גבינה? סיגר קובני במקום פטריות?" התבדח ג'ימי

והתרומם ממקומו, ניגש אל מגש הפיצה.

"חמשה משולשים? השליח לקח שלושה?" התלוצץ ג'ימי לאחר ששלח

מבט קל אל המגש, "עזוב, בסך הכל פיצה. תניח במטבח ואם לא בא לך לאכול אבין אותך. באמת משונה הסיפור הזה".

רק לאחר שרולנד יצא משרדו, חש ג'ימי כיצד הזיכרון מציף את מוחו. חמש! חמישה משולשים!

המספר הזה רודף אחריו היום.

"רולנד, חזור הנה עם המגש בבקשה", אמר בקול רם, "מיד! ואל תאכל את הפיצה, אני צריך לראות משהו".

רולנד המופתע שב על עקבותיו, "החלטת שאתה כן רעב?" שאל בקול מתגרה.

סבר פניו של ג'ימי נותר רציני, "אנא השאר כאן את המגש וצא מהחדר, אני צריך לבדוק משהו. וקח לך שני משולשים", הוסיף בנדיבות, שולף שני משולשים מהמגש ומניח אותם על גבי צלחת קרטון שהיתה במשרדו.

את מפיות הנייר שבאו יחד עם הפיצה הוא צריך לבדוק, כמו את יתר המגש.

פרק 2

נוכחותו של שוקי מלכה תופסת את כל מרחב הראיה ברכב. ראשו כמעט נוגע בתקרת המכונית, וההגה אחוז בידיו כמו הגה צעצוע.

הוא עצמו נהג מיומן ואחראי, עיניו משוטטות לכל כיוון, קולטות בו זמנית את כל נתוני הכביש. מבט קטן לספסל האחורי מוכיח לנתנאל הלל שהארגזים קטנים יותר ממה שראה בחלום. מזכירים לו שחלומות חסרי פרופורציה.

"תפסיק לסגור ולפתוח את חגורת הבטיחות, נתנאל הלל".

"להשאיר פתוח?"

"סגור כמובן".

"אתה מכיר אותי, שוקי. לא מסוגל לחוש מוגבל".

"למען ביטחונך עשה זאת, אם לא למען השוטרים הרבים שמחפשים אנשים כמוך".

שוטרים! נתנאל הלל הרצין באחת, נזכר בבלגן שהיה להם אתמול בשכונה. הוא עוצם את עיניו לשבריר שניה, מאזין לרדיו שברקע.

השדרן דיבר והסביר על חילוקי הדעות בכנסת. קולות ויכוח נשמעו מידי פעם, ממחישים את הוויכוחים הסוערים בבית המחוקקים. מלכה סגר את הרדיו בלחיצת כפתור.

"ההתנהלות במדינה הופכת להזויה יותר ויותר, נתנאל הלל. נמאס כבר", רטן, "שבוע שעבר נכנסתי למחסן, אתה שומע? כל החבר'ה המתנדבים הלכו, צחקו, דיברו, ישבו בחצר עם נרגילה. למה אתה לא בא לשם באמת?" נתנאל הלל משך בכתפיו.

"אז אתה שומע? היה שם בלגן. חבילות הסתובבו, מזגנים פעלו על קור אימים, קרשים זרוקים, אפילו סולם אחד היה מונח לאורך, מפריע לעבור. לאף אחד לא היה איכפת". "וואו".

"הסתכלתי על החבר'ה הנחמדים. היה שם את זה הגבוה שחשב שהוא בחדר כושר, ואת ההוא שרקד לקול צלילי המוזיקה שעלו ממערכת הגברה, באותו רגע לא היה משנה לי מי יסדר, העיקר שיהיה סדר. אתה מבין? ואז חשבתי לעצמי עד כמה הבלגן במחסן מזכיר לי את הבלגן שיש בעולם.

פתאום הבנתי שגם ה' רוצה שיהיה סוף סוף סדר – ולא משנה לו מי יעשה את הסדר הזה. אנשים חושבים: מי אני? למה אני? מתוך עצלות או מתוך ענווה. ואז הבנתי באותו רגע שלבורא לא משנה בכלל מי אתה, מה אתה, אם קוראים לך נתנאל הלל או שוקי. קדימה, תעשה, תפעל, תסדר".

נתנאל הלל הסיר מעליו את חגורת הבטיחות, שיחרר את עצמו, נושם עמוקות. "כיוון חשיבה מקורי. גם אני חשבתי אתמול כמה בא לי לשנות דברים בעולם. רק שאני לא יכול לעשות כלום, כידוע לך". "אתה מוזמן לשים חגורת בטיחות, זה ראשית כל. אני פשוט אעצור בצד ואתה תאלץ לשוב באוטובוס לבית".

"יש לך חבילות".

"אסתדר, אקח מישהו אחר".

נתנאל הלל שלף מארנקו טופס קופת חולים, "יש לי אישור מהפסיכיאטר, גם הוא הבין שאני לא יכול".

מלכה העיף מבט אל המכתב, "הלכת לפסיכיאטר בשביל זה?" בקולו

אי אמון מהול בתדהמה. הוא עצר את הרכב לרגע, מכוניות צפרו והוא מיהר להתניע שוב.

"כן. אני לא חושב שאני צריך להתבייש בבעיות שלי".
"יפה. בכל זאת תחזיק את החגורה ככה, כאילו אתה חגור, אתה יודע, משטרה ופסיכיאטריה הם שני תחומים נפרדים".
נתנאל הלל צחק.

"אז איפה היינו? אה, כן. שכל אחד יכול לשנות את העולם".
"סדר בעולם זה לא כמו סדר במחסנים שלך שוקי ואני בכל מקרה חושב שעדיף לחכות למשיח". אמר נתנאל הלל, "אין סיכוי שמשהו יזוז במדינה הזו, הכל מכור מראש".
מלכה כאילו לא שמע את תגובתו, "זה כל כך לא משנה לאלוקים מי יעשה סדר", שב ואמר, "אפילו המנהיגים מהתורה לא באו מהממסד הרגיל. משה רבנו היה בן בית אצל פרעה, כבד פה וכבד לשון".
"הוא היה בנו של עמרם".

"נכון, כמובן, לא חשבת שהבן של פרעה יוציא אותנו ממצרים", אמר מלכה, והוסיף, "דוד המלך היה כידוע בשולי החברה לפני שנמשח בידי שמואל הנביא למלך, שאול המלך היה נחבא אל הכלים, אונקלוס היה גר וזכה לתרגם את התורה לארמית".
"ורבי עקיבא".

"נכון, רבי עקיבא. אני חושב שדווקא במקום בו אתה מבין שאתה שונה, משם אתה מרגיש שאין לך מה להפסיד, ואז אתה מתפתח בדרך משלך. כשה' אמר 'אל תגעו במשיח' הוא אומר שכל עם ישראל הם משיחים של ה' יתברך".
"אוקי. מחר נלך לכנסת עם שופרות ונכריז שכל חבר כנסת הוא משיח?"

מלכה חייר. "האמת שהיום אתה נכנס לכנסת, ובלי שופר. יש לי חבילה לתת לחבר הכנסת חליל חסן".

שוטר אותת להם לעצור. הוא היה קשוח ועצבני, האישור הפסיכיאטרי לא עניין אותו כהוא זה, "גם אני יכול להדפיס במדפסת אישור שאני נכה, נתנאל הלל גרץ", אמר בעודו מגיש את הדו"ח בתנועה רחבה של ניצחון, לא מתייחס לתחונניו של נתנאל הלל.
נתנאל הלל ניסה לראות מהבעת פניו של מלכה מה הוא חושב עליו,

אך מלכה נותר רציני ואדיש. נוהג בכובד ראש ואפילו לא מעיר לו פעם נוספת לחגור חגורת בטיחות.

רק חיוך קטן הופיע על פניו כששמע את ה'קליק' מכיוונו של נתנאל הלל.

זו פעם ראשונה שהוא רואה את משכן הכנסת מקרוב. חבר הכנסת חליל חסן קיבל את החבילה בחיוך רחב של תודה, נתנאל הלל השתהה מעט, בתוך ליבו קיווה שהאיש יפתח לידו את הארגז שהיה קל להפתיע, וכך יוכל לראות את תוכנו, אך לאכזבתו הח"כ הניח את הארגז בצד בעודו נפרד ממנו בברכות לבביות לרוב.

נתנאל הלל יצא מחוץ ללשכה בצעד איטי, בוחן את המסדרון בעניין רב, ומחשב את צעדיו.

הוא יכול ללכת לכיוון המליאה, או סתם לסייר ברחבי הכנסת. לאחר כל התשאול והתחקיר שעבר כדי לזכות לאישור מצד אנשי משמר הכנסת להכנס פנימה, יהיה זה בזבוז לצאת מכאן כל כך מהר.

הוא צעד בנחת בעודו שולף את הסלולרי מכיסו, "שוקי, איפה אתה? אני מתעכב כאן עוד קצת".

"שיערת לי לעצמי שתרצה להישאר כדי להתרשם מהכנסת", אמר לו מלכה בקול מהיר, "כך שנסעתי הלאה, לכתובות הבאות. כשתרצה לחזור תיתן לי התראה לפחות חצי שעה קודם".

"מי יעזור לך עם החבילות?"

"הסתדרתי, זה בסדר". שוקי נדיב וגם יודע לתכנן צעדים קדימה.

נתנאל הלל הודה לו והטמין את הטלפון בכיסו.

ליד המדרגות סמוך למליאה עמד בחור גבה קומה וסקר אותו קצרות.

"לאן?"

"אני סתם מטייל כאן. מי אתה?"

"קוראים לי יוגב, מאבטח".

"אוקי, אתה מרשה לי לראות את המליאה?"

"לא עכשיו, לא מקרוב, אתה יכול ללכת ליציע הציבור ולצפות משם".

"טוב, תוכל להסביר לי איפה זה יציע הציבור?"

"אלווה אותך לשם", אמר המאבטח.

רגע לפני שנתנאל הלל נכנס פנימה, הוא ראה שמלווהו רוצה לומר לו משהו. הוא נותר לעמוד לראות אם אכן יש לו מה לומר, וכך זכה

לשמוע ממנו את השאלה הנדושה ביותר שאפשר לשאול בחור חרדי כמוהו, שזו לו פעם ראשונה בכנסת: "תגיד לי, למה אתם לא עושים צבא?"

נתנאל הלל הביט אל ראשו הגלוי. "צבא?" שאל, חושב בליבו מאיפה נפל עליו הסיפור הזה עכשיו, "למה אתה שואל? אתה עשית צבא?" הוסיף לשאול, מנסה לסדר את המחשבות לנוכח השאלה המפתיעה. "כן, בטח. עשיתי שירות קרבי".

צעיר נוסף, על ראשו מונחת כיפה סרוגה קטנה, עמד לצד פתח היציע. נתנאל הלל הבחין שחולצתו זהה לחולצה של מלווהו והבין שאף הוא מאבטח. "עזוב, יוגב. מה 'כפת לך, הם לומדים תורה", הוא התערב במפתיע.

נתנאל הלל הביט אליהם, מנסה להבין מה הם רוצים ממנו בדיוק, וגיחך בליבו לנוכח הסיטואציה המפתיעה. חילוני, דתי וחרדי עומדים ומדברים על הצבא במשכן הכנסת. לאחר רגע חש כיצד הכעס מטפס בתוכו לאיטו, לצד פליאה על עצמו. למה הוא כועס?

הוא כועס כי בדיוק לאחרונה האזין להרצאות בנושא הזה. יש לו כל כך הרבה מה לענות. המון. הוא יודע כל כך הרבה דברים שיכולים לפתור הרבה תהיות לצעירים הללו, המולעטים בטענות כלפי הציבור ממנו הוא מגיע. ומרוב שהוא עסק ובחש בנושא הוא חש שזה קצה הגבול. די כבר, נמאס.

"סתם שאלתי דותן. אני רוצה לדעת מה יש לו לומר, אני נקרעתי בצבא, מפקדים קשוחים משמעת מטורפת וכל השאר". אמר יוגב "למה שהם לא יתרמו למדינה?"

"עזוב, נראה אותך משקיע בתורה כמוהם, תכבד. חוץ מזה שאתה יודע שהצבא לא מתאים לאורח החיים שלהם".

נתנאל הלל חש כיצד הכעס גורם לו ליישר את כתפיו במחאה שקטה, עיני הדבש שלו הפכו לאפורות, כמו בכל פעם שסערת רגשות פקדה אותו. הוא ניסה לומר לעצמו להירגע וסידר את מחשבותיו המתרוצצות במהירות.

"יכולתי להסביר לכם שלימוד התורה מגן על העולם". אמר, "זה

כתוב בתורה – באותה תורה שמקנה לנו את הזכות על הארץ הזו. אני יכול להסביר לכם שהעולם עומד על התורה", הוא שאף אויר לרגע,

"ואני יכול לומר שאם המנהיגים של המדינה החליטו שחובה ללכת לצבא, וזה יהיה כור היתוך להכנס לחברה הישראלית – רק שהחלטה הזו לא מחייבת אותי, כי אני לא כפוף למנהיגים חילוניים, אלא לדעת גדולי התורה".

הם שתקו, מנסים לעכל את דבריו ויותר את זעמו שבצבץ בין המילים שאמר. שתיקתם נתנה לו עוז להמשיך, "אבל אני רוצה לומר לכם שאני יודע שגם אם היינו הולכים לצבא, גם אילו היינו משתלבים בשוק העבודה באופן מלא, גם אם לא היו לכם סיבות לטענות כלפינו עדיין הייתם מרגישים שאנחנו לא בסדר, וזה נובע מהשנאה שלכם כלפי לומדי התורה. חז"ל כבר הגדירו את היחס הזה בתור 'שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים'. אתם פשוט מרגישים שאנחנו נעלים ממכם. אתם לא מסוגלים לראות אנשים שאין להם מסכים והם מאושרים וטוב להם בחיים של הסתפקות במועט. קשה לכם לעכל את העובדה שאנחנו לא חיים את התרבות המערבית ויש לנו חיים מספקים אפילו יותר ממכם. אתם מתוסכלים כי אתם לא יכולים או לא מסוגלים או פשוט הייעוד שלכם בעולם שונה.

אתם מרגישים שאנחנו מתנשאים מעליכם כי המוסר של התורה הופך אותנו לנעלים יותר. קשה לכם להבין איך אנחנו מצליחים לשמור ולקיים את המצוות. זה פשוט לא נקלט לכם במוח שיש אנשים שלא רצים אחרי כל ההבל של העולם הזה ובוחרים בחיים של רוח. אתם... אתם חיים בדרך אחרת, ופשוט לא מוכנים לקבל את זה שיש אנשים שונים ממכם. אתם מפרשים אותנו מתוך נקודת מבט מערבית נלוזה". הוא שתק, חש שהנאום גזל ממנו את כל האנרגיות שלו. "אתה בא לומר שאנשים שונאים ובאים בטענות לאחרים כי הם מרגישים שהם נעלים מהם?" דותן היה מהיר מחשבה. נתנאל הלל בחן את הדברים, "יתכן", אמר כעבור רגע, "אני ציטטתי את דברי חז"ל, אפשר לפרש את זה ככה". "שנאה בין מגזרים נובעת מקנאה? מתוך נחיתות? כי מגזר אחד חושב שהשני טוב יותר?" התעניין יוגב. "אולי".

"אז איזה מגזר אתם שונאים?" שאל דותן.

אופס. שאלה מעניינת. נתנאל הלל שתק. "אתם מודים שאתם שונאים

אותנו?" שאל לבסוף.

"עזוב, סתם גלשנו לשיחה פילוסופית. תכנס ליציע ותראה את השנאה שיש בכנסת, הכל בסדר", יוגב טפח לו על השכם, והלך לדרכו.

נתנאל הלל רצה להכנס ליציע, אך קולו של דותן רדף אחריו, "אנחנו שונים, בורא עולם רוצה שנהיה שונים, אם הוא לא היה רוצה בכך הוא היה פשוט גורם לנו להיות זהים", אמר הבחור בעל הכיפה הסרוגה, "יש בינינו חומות. כל אחד חי בצורה שונה. אתם מקפידים על שמירת ההלכה בצורה המהודרת ביותר, אנחנו נותנים במה יותר לתמונה הכללית. מעניין אם אפשר לשלב".

נתנאל הלל סקר אותו קלות, בהפתעה. "אני לא חסיד של גבולות", אמר לאחר רגע של מחשבה, "אבל יש גבולות שאני יודע שלא ארצה לעבור, ואלו גבולות ההלכה. אני חושב שכשדוד המלך אמר בתהילים 'השם גבולך שלום' הוא פשוט הביא מציאות אחרת של גבול ידידותי, כזה ששומר על הבידול שלך תוך כדי שאתה חי עם האחר בשלום". "וואו, יפה. איך קוראים לך?"

השאלה הגיעה משני אנשים בו זמנית. דותן המאבטח ואדם בעל חזות חרדית שהבחין בחילופי הדברים ונעצר להקשיב, עוקב בעניין אחר הדברים.

"קוראים לי נתנאל הלל גרץ".

האיש, ממוצע קומה בעל זקן קטן ועיניים מחייכות אמר לו, "שמי מוטי מאירי ואני עוזרו האישי של חבר הכנסת צביאלי ויד ימינו כאן בכנסת, הייתי שמח שתבוא עמי ללשכה של צביאלי, יש לי הצעה מעניינת עבורך".

באותו היום לא נכנס נתנאל הלל ליציע הציבור, ולא ראה את הנבחרים במליאה, הוא כן נכנס ללשכה של צביאלי, ולצד המחמאות שקיבל על הדברים שאמר, קיבל גם הצעת עבודה מעניינת.

פרק 3

כפי שחשב, על מפית הנייר נכתבו מספר מילים, ג'ימי חש כיצד דריכות ועניין גורמים לאדרנלין לזרום בגופו.

"אני עובד ביטחון בהוואנה, ורוצה לעבור לארצות הברית. אם יש לך אפשרות לסייע לי אשמח להיפגש אתך ליד הבית הישן של דון פרדיננד בדרום העיר, היום בשבע. המספר הזה ישמש אותך בהמשך לצורך קוד זיהוי".

עיניו של ג'ימי עברו מספר פעמים נוספות על השורות, המספר הזה? הכוונה למספר חמש? או למספר שבע?

הוא שלל עד מהרה את המחשבה שמדובר במלכודת, נותר לו רק לחשוב איך להגיע לבית העתיק שהשלט הקבוע לצדו מספר את סיפורו של דון פרדיננד.

ג'ימי מכיר את ההיסטוריה של קובה, שהיתה בעבר הרחוק ארצם של האינדיאנים וידועה בתור אחת מהארצות הראשונות שגילה קולומבוס כשיצא למסעו המפורסם במהלכו מצא את אמריקה. ראשוני המתישבים, ואלו שצאצאיהם הינם חלק מאזרחי קובה כיום, הם מהגרים שבאו לקובה מספרד, השתלטו על הילידים תושבי המקום ולקחו את השלטון לידיהם. מאוחר יותר היגרו הנה אנשים מארצות נוספות. כל קבוצה עם סיפורה.

אופן השלטון בקובה ידע שינויים רבים מאז פלשו למקום אזרחים מספרד. תחילה המקום נשלט בידי רודנים שהצליחו לצבור עבדים ורכוש רב, התנהלות שהובילה למרד בעקבות שאיפת האזרחים לשחרור ועצמאות. החל מסוף המאה ה-19 ארצות הברית שלטה בקובה והחלה לפרוח במדינה התרבות האמריקאית. ארצות הברית אמנם יצאה מתוך נקודת הנחה שהאינטרס האמריקאי דורש שקובה תהיה תחת חסותה. למרות זאת, כאשר התרחש מהפך בו לקח רודן בשם בטיסטה את השלטון לידי, ארצות הברית תמכה בשלטונו.

לאחר יותר מעשור התחוללה התקוממות נוספת נגד השלטון בה פידל קסטרו לקח את המושכות לידי. מהפכה זו גרמה לשלטון בקובה להפך לקומוניסטי, ארצות הברית נאלצה לזוז הצידה בעוד ברית המועצות תפסה את מקומה. השלטון החדש, בד בבד עם פיתוח תשתיות רווחה וחינוך, הטיל מגבלות על זכויות האזרחים.

המתיחות המרכזית כעת בין ארצות הברית לקובה נובעת מהטענות על הפרות זכויות האזרחים במדינה בה השלטון קומוניסטי שולל בחירות דמוקרטיות. צורת הבחירות הנוכחית, בה הבחירות הן למפלגה אחת,

הזוכה בשלטון מעצם העובדה שאין לה אלטרנטיבה, גורמת למדינות החופש לביקורת חריפה וליחסים מתוחים מול התנהלות זו. ג'ימי היה מודע למצב הנפיץ הטמון בתוכנו של המכתב שלפניו. הוא חש תקווה שרק טוב יצא מהסיפור הזה. "אתה נראה ממש בחור לעניין, נתנאל הלל", אמר לו מוטי מאירי, "כמו שאתה בטח כבר יודע, הבחירות מתקרבות אוטוטו. מדובר במערכה מכריעה. למפלגות החרדיות חשוב להיות בקואליציה כי נראה שזו הדרך לשמור על הצביון היהודי כאן בארץ ישראל. אנחנו צריכים אנשים כמוך".

מוטי השתהה מעט, נותן לו אפשרות לחשוב על מה שאמר. נתנאל הלל נראה מסוקרן ואפילו קצת נרגש. עבודה בכנסת, מי היה מאמין. עיניו חלפו על פני קירות החדר הספרטני משהו, הנציגים החרדיים עובדים קשה. אתה בא מתוך העולם שלך, ואמור להתמודד יום יום שעה שעה עם דעות שונות, אפילו עוינות. קשה אך שווה, המטרה לסייע לעולם התורה שווה את הכל.

"אשמח לעבוד כאן". אמר בפשטות.

"איפה?" עיניו של מוטי נעו אף הן על פני החדר.

"כאן, בכנסת".

"אוקי, אז אולי לא הבנת אותי. אני לא מחפש כמובן עזרה בכנסת. פשוט ביקשו ממני לגייס צעירים שיצאו לשטח. המלחמה האמיתית בזמן הבחירות היא לא בכנסת אלא על כל קול. תחשוב על זה שלכל פתק בקלפי יש משמעות אדירה".

"לפתק אחד אין – כשזה מצטרף לכל הפתקים יש לו משמעות

כלשהי".

"אתה טועה. הפתק הראשון והפתק המכריע שווים באותה מידה. כ-ל פתק קובע".

"אז אתה רוצה שאעבוד לגייס מצביעים? גם שוקי מלכה הציע לי לפני שבוע עבודה דומה, לא ציפיתי להכנס ללשכה של צביאלי לשמוע את ההצעה הזו", נתנאל הלל היה מאוכזב ואפילו קצת ממורמר. אחרי כל המילים הגבוהות ותחושות הציפיה המרוממות – חשב לצאת מכאן עם ניהול ראשות וועדה בכנסת לפחות.

מוטי חייך. "אני מנהל את עבודת המטה כאן בעיר. אני עוקב אחרי

המצטיינים".

"אלו שמביאים הכי הרבה קולות?"

"גם".

"אוקי. אז אני שונא לשכנע אנשים. אני חושב שכל אדם רשאי לעשות כרצונו וכהבנתו. שכנוע פירושו להתערב לאדם בחיים שלו", אמר נתנאל הלל את דעתו.

מוטי התרומם על מקומו, לחייו עטו אודם קל, הוא דיבר נמרצות והחביבות שלו נעלמה. "אתה יודע על מה אתה מדבר? העולם הרי לא מוסרי כמו הדעות שהצגת. מתנגדי היהדות הנאמנה נותנים כסף רב לאגודות ואנשים בעמדות מפתח כדי שינהלו מלחמה נגד הבורא ותורתו. האזרח סופג מסרים לאין מספר נגד התורה. תחשוב על אותו מצביע תמים, שכל היום שומע מכלי התקשורת שהחרדים לא בסדר. הוא עצמו בעל רקע מסורתי, יהודי טוב שחשוב לו עתיד המדינה. אבל המידע אליו הוא נחשף משבש לו את יכולת הבחירה. אנחנו באים אליו, מראים לו מיהו האדם החרדי האמיתי, ומסייעים לו לשים פתק שיעזור לעתיד היהדות. אם לא נסביר לו, הוא ימשיך לחשוב שאנחנו גנבים. יש פתגם חסידי שאומר 'חזקה לתעמולה שאינה חוזרה ריקם'. מול כל התעמולה המכוונת כלפינו, אנחנו חייבים לתת את הקול הצודק שלנו", הוא התיישב ונרכן קדימה, קולו נמוך לפתע, "תקשיב לי נתנאל הלל. מדברים על כך שמדובר בתקופה מכריעה. אנחנו עובדים קשה בכנסת. יתכן שאחרי הבחירות יהיו שירצו להפחית את ההשפעה החרדית".

נתנאל הלל האזין ברתק, "את ההשפעה של בורא עולם אי אפשר להפחית בכל מקרה", אמר לבסוף בקול מרגיע, רוצה לעודד בעיקר את עצמו אחרי הדברים ששמע. "ואני לא בטוח שאני מי יודע מה יודע לעבוד ולשכנע".

השתיקה הרועמת שהגיעה מצדו של מוטי גרמה לו להוסיף, "ההשפעה מתוך הכנסת יותר מדברת אלי. אם תיתן לי לעבוד יומיים בשבוע בכנסת – אני מוכן לעבוד יומיים נוספים בעבודות בשטח". מוטי לא נראה מופתע, "אתה נשמע כמו פוליטיקאי אמיתי". אמר, והגיש את ידו ללחיצה, "תבוא לפה, תלמד את המקום ואולי תמצא רעיונות יצירתיים להשפיע גם מכאן. אמנם לא הייתי תולה בכך

תקוות אבל תמיד יש הפתעות".

"אחחחח מוטקה מאירי, עסקן עם לב זהב", אמר שוקי בדרך חזור, כשנתנאל הלל מצא את עצמו מספר לו על התפקידים שמוטי הביא לו.

"אתה מכיר אותו?"

"חבר טוב שלי". עבור שוקי. איך שזה נראה - חצי מהעולם חבר טוב שלו. את החצי השני הוא לא מכיר עדיין. נתנאל הלל שתק, מפענח את תגובתו של שוקי, הוא לא נראה מופתע, נראה שהוא אפילו הכיר את הסיפור.

"אתה שלחת את מוטי להציע לי לעבוד במטה הבחירות?" זה נשמע מופרך, רק אין לדעת.

החיוך של שוקי לא מוסתר, "אתה מבוזבז נתנאל הלל, גם אבא שלך אמר לי שאתה בחור עם ראש על הכתפיים, חבל שתבוץ כל היום סביב עצמך".

אבא שלו.

"אהההה".

"סך הכל כולם לטובתך".

"חשבת שאתה באמת צריך עזרה עם החבילות, חשבת שהעוזר של הח"כ באמת התלהב ממני".

"החיים מעט יותר מורכבים, נתנאל הלל. בא נאמר זאת שהם קצת הרבה מורכבים".

"נכון, צודק".

מחשבותיו של נתנאל הלל נודדות אל אתמול. הוא כתב מספר מילים על דף, האם יתכן שהדף הגיע לידיהם של הוריו? מה כתב שם... שהוא רוצה לשנות את העולם. איזו מבוכה. יש סיכוי שזה בנו של שרוליק אחיו... הוא כנראה נכנס לחדרו בזמן שהוא נרדם... או שאמא שלו קלטה עד כמה הוא נסער. נתנאל הלל עצם את עיניו. הוא לא אוהב שעוזרים לו מאחורי גבו. הוא לא אוהב שמרחמים עליו, שמנסים לפתור לו את הבעיות שלו. לא בא לו לעבוד במטה הבחירות, גם הכנסת לא באמת זוהרת. בסך הכל מסדרונות מפורסמים, אולמות, תמונות של אישים שהציבור בחר בהם בבחירות דמוקרטיות מטופשות, מליאה מצוידת במיטב הכלים הטכנולוגים עבור נבחרי ציבור שיכלו להביא בשורות חדשות ובמקום כל זאת מעדיפים להתקוטט. והוא לא רוצה

לתקן את העולם, נקודה. סתם מצב רוח שנפל עליו אתמול. העולם מתנהל כמו שהוא צריך להתנהל.

מקסימום יחזור לבית לנוח. הוא עייף מהיום שעבר עליו.

"מוטי אמר לי שתבוא יומיים לכנסת, נתנאל הלל. ובשאר הימים תסייע למטה לגייס קולות. אתה עוד תגיע רחוק. אל תשכח מי הראשון שעזר לך", נשמע קולו של שוקי. האם ניחש את מחשבותיו? אחרי כל התרגיל שעשו לו דורשי טובתו, הוא כבר לא בטוח בכלום. "אתה נראה מאוכזב. אני אוהב להיות גלוי לב, רק שזה לא מתאים תמיד", אמר שוקי בקול מתנצל. נתנאל הלל התנער ממחשבותיו. הוא שקוף כנראה.

"זה בסדר שוקי. כנראה שככה זה העולם. אתה אף פעם לא משיג דברים בגלל עצמך, כי פשוט אין לך את זה", אמר בקול איטי, "אתה מתקדם כי אתה נלחם, או מזייף, או מתמסכן, או הסביבה שלך רוצה לעשות טוב בעולם ומחליטה שאתה זה שצריך לרחם עליו".

"שכחת לומר אפשרות נוספת והיא שאתה יכול להתקדם על ידי עבודה מאומצת והתמדה. וסתם ככה כדאי שתדע שכשאתה עייף הדברים נראים לו גרועים ממה שהם באמת", השיב שוקי בסבלנות, "האמת הרבה יותר מורכבת. ובאופן כללי, אתה צודק. אנשים הם אינטרסנטים, וזה טוב שהם כאלה. חוץ מזה שכמובן אתה יכול להסתכל על המציאות בצורה אחרת, והיא שהכל שליחיו של הבורא לעזור לאדם לממש את המטרות שלו, ומה שאתה צריך זה לחפש מטרות טובות ולהיות בעל רצונות טובים, כדי להפוך לכלי ראוי.

ובמיוחד כעת, כשאתה עומד בפני מפגשים עם בני אדם ולפניך עולם שלם עם מטרות של עשייה, טוב שתדע זאת. תרשה לי לומר לך כמה טיפים מנסיוני. אתה מקשיב, כן? תיקח את הדבורה כמשל..."

"לי אין אינטרסים, ובחיים לא יהיו לי", נכנס נתנאל הלל לתוך דבריו, "אני לא חושב שאם הייתי איש ציבור הייתי דואג לכסף שלי או לכבוד שלי. אני הייתי דואג נטו לציבור, לעניינים שצריך לדאוג עליהם. אילו רק היה ראש ממשלה חרדי", עיניו של נתנאל הלל ברקו, "העולם היה משתחוה אלינו".

"אנחנו לא שואפים שהעולם ישתחוה אלינו נתנאל הלל", אמר שוקי, "הרי לך אינטרס..."

"זו תהיה התוצאה. כמובן שזה יכול לקרות רק בימות המשיח", מיהר נתנאל הלל לומר, "רק למה שלא נטעם מהחלום הזה כבר עכשיו?" "איך?"

נתנאל הלל שתק.

שוקי ניצל את ההזדמנות ואמר, "רציתי לומר לך את משל הדבורה, קח אותו אתך לכל סוג של עשייה שתתקל בה בהמשך הדרך". שוקי עצר לרגע את שטף דיבורו וסובב את ההגה, בפניה ימינה הם מגיעים לרחוב ריה"ל, הרחוב בו נתנאל הלל התגורר, הוא שינה את קצב דיבורו והחל לדבר מהר יותר.

"הדבורה מייצרת לעולם את אחד מפלאי תבל. מאכל מזין ומתוק, בעל סגולות שונות, שלא היה מגיע לעולם לולא הדבורה היתה מייצרת אותו, דרך מערכת נפרדת ממנה. אפשר לומר שהדבש מיוצר דרך הדבורה, אך לא נוצר בה באמת, אלא בכלים אחרים, מערכת נפרדת וסטריילית לגמרי".

"אוקי".

"הייתי אומר שזה מה שנדרש מכל מי שעוסק בעשייה מכל סוג, נתנאל הלל. להפריד את עצמך מהתהליך ומהתוצאה. להיות שם, לייצר דבש כי לכן קיבלת כלים לכך, רק שאתה מבין שמדובר במערכת נפרדת ממך, בו אתה לא מערב את האגו שלך, את הרצונות שלך, את הדעות שלך, אלא שם מול עיניך את האמת בלבד. באופן הזה אתה לא מתייאש, לא נעלב, לא חי על תגובות, הערות ומחמאות, זה קשה, אך זה אופן ייצור הדבש".

פרק 4

"אתה אדם מיוחד, שוקי. הייתי שמח לדעת מאיפה כל החכמה שלך", אמר נתנאל הלל רגע לפני שירד מהרכב, "ומהיכן כל הרצון שלך לעזור לזולת, בלי אינטרסים".

שוקי חייך, "החכמה שלי היא מהלימוד ומהרצון לדעת. וכמובן ממי שחונן לאדם דעת. אינטרסים יש לי כמובן וגם לך יש, למרות שאתה אולי לא מוכן להודות בכך, וסליחה ששוב אני מדבר אתך גליוות".

"אין לי אינטרסים", שב נתנאל הלל ואמר, "אני יודע שהכוונות שלי טובות. אני לא הסיפור כאן, אלא הרצון לעשות טוב – זה הסיפור האמיתי".

"אני שמח שאתה חושב ככה ומעריך אנשים שמעריכים את עצמם, נתנאל הלל". שוקי הפליג לדרכו, ונתנאל הלל נותר לעמוד זמן מה, סוקר את הרחוב החשוך. היום הארוך שעבר השכיח ממנו את ההריסות של יחידת הנופש.

הוא העביר מבט מוטרד על פני מה שהיה פעם מבנה מואר, ועלה לביתו בפסיעות כבדות. צדק שוקי, הוא עייף ורואה את הדברים באופן חסר פרופורציה. כך למשל המחשבה על הכנסת מייגעת אותו כל כך, והוא לא מאמין שיש לו כח או יכולת לשנות משהו, אולי באמת מתאים לו לעזור רק במטה הבחירות כמו שמוטי מאירי הציע לו.

האדם שהמתין לו נשען על עץ בקצה השדרה, במרחק סביר מ'הבית של פרננדו'. לבוש היה מדי קצין, חיוכו משוחרר ומואר וגומת חן קטנה מצוירת על פרצופו.

ג'ימי זיהה אותו כשהלה הניף אליו את ידו לשלום בתנועת יד פתוחה שהביעה את המספר חמש. הוא התקדם אליו וסקר אותו קצרות, מנסה לתהות על קנקנו.

בניגוד לחשאיות שהתבטאה בתזכיר שקיבל ודרך מגש הפיצה, חשאיות שנשאה בתוכה חשש ואפילו פחד, הפגין הצעיר הקובני בטחון עצמי רב.

כעת, בעודם מנסים לתהות זה על קנקנו של זה, שאל אותו האיש:

"מה הקוד?"

"קוד?"

"המספר מהעיתון הבוקר..."

"חמש?"

האיש הנהן בראשו וחיוכו הפך לנינוח יותר.

"נלך לכיוון החורשה", חיווה בידו אל עבר העצים בצד הדרך, "למרות שאני יודע שאין אחרי מעקב, לפחות לא בשלב הזה, זהירות לא תזיק".

"יתכן שיש מעקב דווקא אחרי", אמר ג'ימי. מאז החלו החקירות בעקבות 'תסמונת הוואנה' לפני מספר שנים חש שעליו לנהוג

בזהירות יתרה, על אף מעמדו בשגרירות שהקנה לו תחושה כלשהי של ביטחון.

32 קר פ הצעה לסדר 33

"ברור לי שאינך במעקב כרגע", אמר לו האיש הצעיר, ג'ימי סקר את הדרגות שעיטרו את כתפיו והבין מאין הרוגע שהפגין. במדינה קומוניסטית, אם אתה בעמדה הנכונה אתה יכול לגרום למציאות לנוע לקצב חלילה.

בחורשה מצאו מקום נוח לשוחח מול אגם מים מגודר שנראה היה מוזנח ובלתי מטופח.

"שמי מילאן בלאץ", הציג הלה את עצמו, "כמו שאתה רואה אני שייך לצבא קובה. ואני מעוניין לעבור לארצות הברית".

ג'ימי שתק בהפתעה למספר רגעים.

"תן לי סיבה מדוע", אמר כעבור שתיקה קלה.

מילאן בלאץ הרחיב את חיוכו, עיניו נצצו, ברק ניבט בהם, "אני הולך זמן רב עם המחשבה ש"אין ברירה לאדם אלא להיות חופשי", מדובר בציטוט של ז'אן פול סארטר".

"סארטר הפילוסוף? הוא עצמו אהד את הרעיון הקומוניסטי", אמר ג'ימי בפליאה.

"גם אני מוכן לאהוד את הקומוניזם", אמר מילאן בנדיבות, "רק שאני לא מוכן לחיות תחת שלטון שכזה. אני רוצה להיות משוחרר".

"ארצות הברית של אמריקה תיתן לך שחרור", קולו של ג'ימי ניסה למתן את תחושת ההתלהבות שחש. מרגע לרגע הבין עד כמה ארצו תשמח בנכס הזה שלפניו. הצעיר המרשים הזה המציג עצמו בשם מילאן בלאץ יכול מתוקף תפקידו להעביר לידי האמריקנים מידע רב ערך.

קרלו עמד בפתח חדרו וסקר אותו ממושכות. מילאן הפטיר לעברו ברכת שלום חביבה, וניגש לבדוק מה יש על הכיריים, הוא עצמו היה במצב רוח מרומם, מה שגרם לקרלו להכנס אחריו למטבח.

"הצלחת?"

"מה הצלחת?" מילאן נשא אליו מבט תמה.

"פגשת את האמריקאי? הוא הסכים לעזור לך לעזוב את קובה?" מילאן החוויר. "מאיפה אתה יודע על הפגישה עם האמריקאי?" שאל

בקול חמור, הרוגע שהפגין נעלם.
"שמעתי שדיברת אתמול עם אבא", רטן אחיו הצעיר, "למה אתה לא מציע לי לבוא גם?"
"אתה נשאר כאן, קרלו, אם אבא היה מסכים לבוא איתי היית מצטרף אליו. לבד לא אוכל לדאוג עליך שם, אני צריך לדאוג לעצמי".
"אני כבר גדול, מילאן", קרלו נשמע נעלב, עיניו התרוצצו במהירות, אומדות את התגובות של אחיו הנערץ המשדר אליו ריחוק קריר ומתנשא, "אתה לא צריך לדאוג עלי. חוץ מזה שאני יכול לבקש עזרה מדודה פילר שגרה בפלורידה".
"דודה פילר, נכון", קולו של מילאן נשמע מהורהר. בתוך כל התכנון החשאי הספיק לשכוח את דוד ג'ון ודודה פילר המתגוררים במיאמי.
"תצליח לשמור את הסוד? לא תרצה להעביר את השנים הבאות בכלא, נכון?" סקר את אחיו ממושכות, מבטו מתרה.
"אתה מכיר אותי כפטפטן? כמובן שאני שומר סוד", קול של קרלו הביע עלבון.
מילאן הנהן בראשו, מתלבט. קרלו נהג מאז ומתמיד להתעמת מולו, תמיד הציג דעות הפוכות וסירב לקבל את דעתו. לקחת אתו את קרלו זה ליטול אתו את יריבו הקבוע.
מצד שני, מי אמר שאחים חייבים להסכים בכל דבר.
מצד שלישי, בתור אחיו הגדול הוא מחויב אליו. כך שהטוב ביותר יהיה לקחת עצה מאביהם.
הוא מזג לעצמו מהתבשיל שעל הכיריים והתיישב לאכול, תוהה בליבו אם דודה פילר נותרה נאמנה לאוכל המסורתי או שמא אוכלים שם המבורגר ופיצה כל היום.
דיון אליו האזין בעבר התחיל בשאלה ששאל אחד את רעהו למה הוא לא ממלא טופס הגרלה. "אין לי פרצוף לזכות בהגרלה" ... היתה התשובה והוויכוח שהתפתח היה סביב מזל, פרצוף מתאים וגורל. נתנאל הלל הבין שמדובר באמירה מטאפורית הבאה לומר ש'כסף הולך אחרי כסף'.
כעת, בעודו פוסע ברחבי הכנסת, מנסה להכיר המגרש בו נחקקים חוקים, נוכח לראות שהפרצוף שלו גורם לסובבים אותו לשאול שאלות שונות על העולם החרדי, החל מ"למה אתם לא הולכים לצבא"

ועד "למה אתם גונבים את הקופה הציבורית". ועד בכלל. שאלות שונות ומכעיסות, שגרמו לנתנאל הלל לנסות להסביר, להסוות את התסכול שחש, ואפילו לחוש מצוקה.

איך מתמודדים כאן כל העובדים החרדים עם השאלות הללו? כששאל עובדי כנסת חרדים איך הם מסתדרים עם השאלות, הוא נענה במשיכת כתף ובתשובה ש"דווקא לא שואלים אותנו שאלות". האם הם מיתממים, או שהם התרגלו ולא שמים לב, או שמא יש לו פרצוף שדורש שאלות כאלה?

הוא הצליח להכנס לאחת הוועדות כמלווהו של חבר הכנסת צביאלי, עומד בצד ועוקב אחר חילופי הדברים.

זה היה מרתק לראות כיצד דיונים מתנהלים, אך בשלב כלשהו זה כבר הפך למשעמם, מה שחיזק אצלו את ההערכה לנציגי הציבור. איכשהו, לשבת ולדבר על נושאים כבדי משקל, להבין עד כמה אתה לא מבין, לשמוע צדדים בעד ונגד ולהבין שיש לכל מטבע שני צדדים. ולהציג את האינטרסים של הציבור שלך ולהילחם עליהם, צריך עור של פיל לשהות במקום שכזה.

או שצריך אמונה חזקה ומטרות נעלות, שיטשטשו את כל הקולות האחרים.

בהמשך היום הוא מוצא את עצמו לומד את הכנסת. מתעניין איך חוקים נחקקים, מי מחליט, ולמה. שוב ושוב מצא את עצמו חושב כמה טוב היה אילו היתה במקום יראת שמים אמיתית, כזו ששמה את הרצון של הבורא במרכז, וכפועל יוצא האנשים יחושו פשוט יותר ענוה. כי מה הם מול כוחו הבלתי מוגבל של יוצר הכל?

וכשנבחרו ציבור יחושו ענוה ואת מגבלות כוחם, הם יאזינו לאמת בלי אינטרסים, הם יפעלו להגמיש את הבירוקרטיה, הם יפעלו מהר כדי להעביר חוקים מצילי חיים, הם ישימו מעקה לגג ולא רק מעקה לגג - הם ידאגו לבטיחות אמיתית, הם יזהו צרכים בתחום הבריאות ויגישו פתרונות, הם יפעלו במהירות, ביעילות, כאיש אחד כדי לייעל, לשמח, לפתור בעיות כשהן קטנות.

הם - - -

נתנאל הלל מצא את עצמו עומד לרגע, עוקב אחרי מחשבותיו הדוהרות, ואחרי העשייה הקדחתנית בבית המחוקקים.

הם כן פועלים, הם כן משתדלים, והוא שוב נסחף אחרי המחשבות הפרטיות שלו כיצד העולם צריך להתנהל. אנשים לא עובדים אצלו, הוא לא ראש ממשלה, ועדיף לו להפנים זאת כמה שיותר מהר. בסיום היום הגיע שוקי להסיע אותו עם רכבו המסחרי, "הפעילות של השליחויות שלי הורחבה היום", הסביר בחיוך רחב למול המבט השואל של נתנאל הלל.

"איך היה היום בכנסת?" הרכב הגדול והמסורבל יצא לכביש, נתקל בפקק שיגרת, שוקי התרווח לאחור ומתח את זרועותיו אל מאחורי גבו, שפת גופו אמרה שהוא מבין שהם כאן כדי להיות תקועים זמן רב.

"היה ממש נחמד, רק קצת לא הבנתי איך כל הדיבורים הגבוהים שלך על עשיה שמחכה לי מתכתבים עם הבילוי שלי בכנסת היום. טיילתי, ראיתי, חוויתי חוויות, חשבתי מחשבות. אפס עשייה, כלום. אלא אם כן אתה מכנה את שתי השיחות שביצעתי עבור מוטי בשם עשייה". "כן, אני מכנה גם שיחות טלפון בשם עשייה", אמר שוקי, "תלוי איך אתה מבצע אותן. אתה יכול לזלזל, ואתה יכול להעריך. אתה קובע איך להתייחס לכל דבר. דיברת יפה עם הפונים? שרתת אותם? שימחת אותם? מגיע לך וי. משימתך הושלמה".

נתנאל הלל לא ענה, מחשבותיו נשאו אותו אל שיחות הטלפון. הוא היה חביב כרגיל, ענה יפה ובאדיבות. האנשים היו מרוצים. מגיע לו וי.

"אני מכיר אדם מגמגם, נתנאל הלל. אדם שבמשך שנים התבייש לדבר בטלפון. כל שיחה היתה עבורו חוסר נעימות. הוא סיפר לי שבתהליך שעבר אחד החליט לשנות את החשיבה שלו, במקום להתבייש בגמגום שלו, אמר לעצמו: בטח מי שמשוחח איתי שמח שהוא לא מגמגם... אני משמח את בני שיחי. תוך זמן קצר הוא התחיל לחוש משוחרר יותר, הלחץ פחת. היום הוא לפעמים מגמגם ולפעמים לא, רק שתמיד הוא מסיים את השיחה בתחושה טובה שזה בסדר, הוא משלים עם עצמו".

נתנאל הלל חייך. "יפה מאוד", השיב, חש נינוח יותר, לצד סקרנות לדעת יותר פרטים על שוקי. שוקי, שעד היום הכיר אותו כשסייע לו פה ושם בשליחויות או בסיוע בערבי חגים בגמ"חים שהקים, מצטייר

בעיניו מרגע לרגע כאדם מעניין ואפילו מרתק.

מעניין מה עומד מאחורי הסיפורים שלו.

הפקק נפתח לרגע, התנועה זחלה באיטיות.

"אני הייתי פעם מכור", אמר שוקי, כמו מבין את התהיות שלו.

"מכור? למה?" נתנאל הלל שאל באיטיות.

"לכל דבר, יחסים תלולתיים עם אנשים, מכור לאוכל, מחשבות

אובססיביות, בלגן פנימי, מכור לשליטה, כל פעם התגברתי על משהו

אחד, והגעתי לאובססיה במשהו אחר. עד שהגעתי למסכים, ושם

ההתמכרות הפכה למשהו טוטאלי. במסך יש הרבה פיתויים, הוא

שואב אותך בלי שאתה שם לב, פותר לך בעיות ברגע. רק שהבעיות

לא נפתרות באמת כמובן. אתה פשוט מסיח את הדעת".

"אההה"... נתנאל הלל הופתע לשמע גילוי הלב של שוקי.

"בתוך הלב אני חושב שתמיד הרגשתי שאני לא בסדר. כל כך לא

בסדר, הפעולות שעשיתי לכפר על הלא בסדר לא עזרו אלא הוסיפו

לתחושת הלא בסדר. לא משנה מה עשיתי, שתקתי, דיברתי, הלכתי,

חשבתי, התפללתי, צחקתי, הכל היה לא בסדר. ריק פנימי אמיתי,

כזה שכל המילים הטובות לא יעזרו למלא אותו. רציתי שליטה, רציתי

לחוש מוערך ואהוב, רציתי ורציתי, רציתי שיסתכלו עלי, רציתי

לדעת שאני מוגן והכל בסדר, רציתי להפסיק להיות רע ומרושע.

הרגשתי שאני לא בסדר". שוקי שתק, מתנשם, הביט לכיוונו של

נתנאל הלל וחיך.

"לשבת מול מסך זה היה להרגיע את הרעש הפנימי הזה. זה היה

בריחה. וזה גרם לי לחוש עוד יותר רע עם עצמי. בתוך הלב, בנקודה

האמיתית שלי, לא רציתי להיות שם".

"כן". נתנאל הלל לא רגיל לשמוע דיבורים כאלה, למרות זאת הכנות

היתה ממגנטת כמעט.

"ואז, בתוך כל הכאוס הזה, קיבלתי המלצה לקרוא ספר של רינגו

סמית', עשיר קנדי שכתב ספרים על חיים משוחררים. אדם מדהים,

שהביא לעולם את החשיבה החדשנית האומרת שהדבר היחיד שעשוי

לרפא את האנושות מהתמכרויות זה על ידי עשייה. לעשות, לפעול,

להתקדם. לא לתת לעצמך הנחות. אתה יוצא מהעצלנות שלך ופועל,

לא משנה במה. ובחיים לא חסר במה לפעול. ככל שאתה פעיל יותר

אתה כבר לא מכור".

"איך שזה נשמע אני מבין שהתמכרות היא לוותר על עצמך בעבור דברים אחרים, ככל שאתה מתחבר לעצמך באמת, אתה פחות מכור", אמר נתנאל הלל, שוקי עצר את המסחרית בקול חריקה, "אתה..." הצליח לומר, צפירות מסביב גרמו לו להתניע את הרכב שוב, "אתה... לא לחינם בחרתי בכך להיות בכנסת... חיפשתי זמן רב אדם כמוך"....

"בחרת בי? אתה צוחק עלי... "נתנאל הלל גיחך בקול ושוקי שב לעצמו כעבור רגע. "לאמיתו של דבר רינגו סמית' הגדיר את זה קצת אחרת. התמכרות זה לא לוותר על עצמך, אלא להתחבר לעצמך בצורה לא נכונה. סך הכל כל פעולה שלנו היא הזנה עצמית, השאלה אם החיבור אכן נכון או מחטיא את המטרה. אני רוצה שתקרא את הספרים של רינגו סמית'. אתה תאהב אותם".

"אני לא יכול לקרוא כל מיני ספרים, שוקי".

"גם אני לא. זה לא סתם ספרים, אלו חומרים שישנו לך את החיים, את הכל".

עוזיהו שילוני עבר על פני הרשימה שלפניו, עיניו רצות על פני השורות בעוד מוחו מעבד את הנתונים במהירות. לחץ קל במצחו יחד עם כאב בלתי מוגדר מעל עיניו הוכיחו לו שהגזים ועליו להרפות מעט מהקריאה והחשיבה המאומצת. הוא קם על רגליו וניגש אל עבר פינת הקפה במשרד הקטן, מזג לכוס זכוכית מים חמים, הוסיף דבש ולימון ובעודו מערבב את המשקה שב לרשימות שלפניו.

שוקי אמור להגיע עוד מעט, הוא ירצה לדעת אם התקדם וכיצד. לאחר שלגם מספר לגימות מהמשקה שהכין, נשמעו קולות צעדים כבדים ממבואת המשרד.

עוזיהו הכיר את צעדיו של שוקי, למרות זאת בצעד זהיר מיהר להטמין את הרשימות במגירה שלפניו, להחשיך את המנורה ולהעמיד פנים כשקוע בכוס שלפניו.

כששוקי נכנס הוא התנער ונשא עיניים עייפות.

"שלום לך מלכה. עד עכשיו עמלתי על הרשימות. משימה חשובה ומתישה. אתה בטוח שזו הדרך היחידה לגשת לליבותיהם של חברי הכנסת?"

"קודם כל אנחנו לא נכנסים ללב של אף אחד אלא המסרים אמורים להכנס לתת מודע של הנבחרים היקרים", שוקי התיישב בכבדות, "אם כי במחשבה שניה יתכן שכניסה לתת מודע היא בעצם כניסה ישירות ללב בדרך העוקפת את המוח. נתת לי חומר חשיבה מעניין. אפילו רינגו סמית' לא חשב על כך".

עוזיהו חיך ועצם את עיניו העייפות, "מסתבר שאם אתה עמל אתה משיג פריצת דרך אפילו בדברים שלא התכוונת אליהם", אמר. שוקי המשיך את הקו שהציג: "ושנית חשוב לי לציין שאין זו הדרך היחידה כמובן להכנס לתת מודע של חברי הכנסת, זו רק אחת הדרכים, בימים הקרובים יהיו נבחרים הציבור במתקפה בלתי מודעת של מסרים חשובים, הם חייבים להבין שהכרתנו של מלך על ישראל זה פתרון אולטימטיבי לכל הבעיות".

עוזיהו צחק צחוק קצר והתרווח לאחור. העייפות מפניו נעלמה והעליזות תפסה את מקומה. "אני מחבב אנשי חזון, שוקי מלכה היקר", אמר בתאטרליות, "ולא משנה עד כמה החזון שלהם לוקח אותם למקומות בלתי צפויים".

שוקי צחק אף הוא אך עיניו נותרו רציניות ומהורהרות.

"תמיד טוב שיש סביבך אנשים טובים שעוזרים לך בהגשמת החלומות שלך", אמר, וברק חשוד נצנץ בעיניו, "תן לי את הרשימות, אני לא מבין מדוע אתה מתעקש לא להשתמש במחשב. אתה חושש משרות הביטחון או מהמשטרה?"

"אני האחרון שאמור לפחד, שוקי", ענה עוזיהו חגיגית, "אנחנו לא גרים במדינת ישראל כדי לפתח פראנויות שונות ומשונות מהמשטר. אני לא משתמש במחשב בגלל עניין של נוחות. של נוחות בלבד", שב ואמר, כאילו הוא רוצה לשכנע את עצמו.

שוקי הנהן בכובד ראש, ושתק.

"הקטע של הרשימות פחות אמור להטריד אותנו, שוקי", הוסיף עוזיהו בקול רציני, "כשתתחיל לפעול באופן מעשי תצטרך להיות זהיר ולהתפלל לטוב".

"אני לא חושב לעבור על החוק, הכל נמצא בשטח האפור כידוע לך", אמר שוקי בקול קליל, "ובכל מקרה אין לי מכך שום טובת הנאה. כל העשייה שלי היא אך ורק לשם שמים".

"גם כשאתה מתכוון לשם שמים אתה צריך לבחון היטב שאתה פועל
בדרך רצויה". העיר עוזיהו. שוקי שתק.
"אני לא יכול להבטיח לך שכל הפעולות שלי נכונות, אני יכול לומר
שאני משתדל וששתדל", אמר לבסוף

<https://greeninvoice.shop/ik84j5>

- מידע נוסף ורכישה